

17. neděle v mezidobí C

Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám.

Nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí. (Lk 11,9.13)

První čtení

Genesis 18,20-32

Hospodin řekl: "Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět!" Tři mužové se vydali odtamtud na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: "Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých; chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?" Hospodin řekl: "Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých ve městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu." Abrahám se ujal slova a řekl: "Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubiš kvůli těm pěti celé město?" (Hospodin) odpověděl: "Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět." (Abrahám) pokračoval v rozmluvě s ním: "Snad jich tam najdeš jen čtyřicet." Odpověděl: "Neudělám to kvůli čtyřiceti." (Abrahám) řekl: "Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet." Odpověděl: "Neudělám to, najdu-li jich třicet." (Abrahám) řekl: "Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet." Odpověděl: "Nezahubím kvůli dvaceti." (Abrahám) řekl: "Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset." Pravil: "Nezahubím kvůli deseti."

Druhé čtení

Kolosanům 2,12-14

(Bratři a sestry!) Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

Jednoho dne se (Ježíš) na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: "Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky." Odpověděl jim: "Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuveď nás v pokušení." Řekl jim (dále): "Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: 'Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.' On však by mu zevnitř odpověděl: 'Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.' Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!"

K zamyšlení

Ukázka dnešního evangelia poukazuje na trojí členění: na modlitbu-Otče-náš, která je podobenstvím jistoty, že naše prosby budou vyslyšeny a je jakýmsi pozváním k modlitbě s důvěrou v určité vyslyšení.

Na prosbu svých učedníků "Pane, nauč nás modlit se tak, jako Jan naučil své učedníky" jim Ježíš dává modlitbu "Otče náš". Je to modlitba, která vyrostla z Ježíšova myšlení, života a modlitby a vyjadřuje jeho osobní, intimní zkušenost s Bohem, jak ukazuje osobní oslovení Abba, otče, které známe od Ježíše vzhledem k Bohu.

Zbytek modlitby jasně ukazuje, že Ježíšovi jde o vnitřní podstatu modlitby.

Modlitba znamená především "Ano a Amen" ('Tak jest'). Znamená říci děkovné Ano a Amen našemu světu a jeho životním možnostem, protože je vnímáme jako Bohem vedené a tak je i znovu a znovu prožíváme. Modlitba je Ano řečené víře, naději a lásce, celkově životu, radosti a sesterství. Modlitba ale znamená brát Boha vždy vážně, v jakékoliv situaci, v utrpení, smrti a ve všech potřebách a nespravedlnostech ho hledat, prosit, bouchat a neustále ho konfrontovat a očekávat od něj odpověď. Modlitba znamená vzít na vědomí a vydržet protiklad mezi Božím chtěným, dobrým a spásanosným stvořením a nespásanosnou skutečností. To znamená – tak podle prvního dnešního čtení žil i Abrahám – bojovat v rozhovoru s Bohem a nevzdat se dokud mu neřekneme "Ano a Amen" a tomuto světu a neustálým lidským ohledům neřekneme "Ne". Modlitba je sama o sobě jakýsi pokus důvěry jako odpověď na Boží příslib, že jeho věrnost je platná až do současnosti. V neposlední řadě je to prosba k Bohu, abychom byli jako on, abychom zažívali jeho současnou přítomnost, která umožňuje vyřknout naše "Ano".

S pohledem na přístup k modlitbě, ke kterému jsme pozváni, si může mnoho lidí klást otázku, jak je to s naší kulturou modlitby:

– mají naše vlastní životní zkušenosti místo pro dialog s Bohem?

– nabíráme ve šťastných a klidných obdobích rezervy síly pro strastiplná životní období, která se vždy vracejí?

– modlíme se cele, jako "milující" lidé – celým tělem, duší a duchem?

Naše modlitba uspěje pouze tehdy, když bude životaschopná a živoucí. Snažme se nejvíce jak můžeme, zbytek je Božím darem.